

Panelbe zárva - negyedik nap

Baráth Noémi - 2020-03-21 19:38:55

Március 21.

Tegnap nem történt semmi különös, semmi, ami a vírus által előidézett helyzetről szólt volna. Egészen lefekvésig. Akkor megint ránk jött a világot megváltó filozofálgatás. Szerencsére gyakran megesik velünk az ilyesmi. Persze, most is, csapjunk a lecsóba, kezdjük egyből az isteni lét boncolgatásával. Biztos ti is próbáltok valami magyarázatot találni a kialakult helyzetre. Miért történik ez? A válaszkeresés vége általában az, hogy próbálunk tágítani az eszköztárunkon, így hamar eljuthatunk valami felsőbb, mindent átjáró erőhöz. *(Ha kíváncsiak vagytok elmélgedésünkre, lapozzatok lejjebb.)*

Azt gondoltam, ma már tavaszi idő lesz kint. Előtört belőlem az a régi érzés, amikor ülök a tanórán, kint csodálatos idő, és én ki akartam menni. Mindig azt kívántam, hogyha már itt kell ülnöm, legalább lehetne kint rossz idő. Szerencsére, még nem jött el az az idillikus tavasz.

Hogy elüssük az időt, belevágtunk a társasjátékok és sorozatok végtelen labirintusába. Ha már filmezés közben a monitort bámuljuk, legalább játék alatt igyekszünk elszakadni a virtaulitástól. Nehéz azonban úgy, hogy csak ketten vagyunk. Nem ez az első eset, hogy párommal ki akarunk próbálni olyan társasjátékokat, amik több főt igényelnek. Jobb híján előkerülnek ilyenkor a plüsseim. Ne nevessetek, nagyon jó fejlesztő gyakorlat, hogy az ember igyekszik nem összejátszani önmagával, amíg egy-egy plüss bőrébe bújjik. Így sajnos előfordult már, hogy súlyos vereséget szenvedtünk ellenük.

A bridge világába kalandoztuk. Nekik (a plüssöknek) nem ment valami jól, de párom nagyon élvezte. Mondtam is neki később, hogy a kétdimenziósra lapított malacom, amit párnaként használok, visszavágót követel :)

Este pedig online iszogatóst tartunk a barátainkkal (mert vannak barátaink, igazi emberek :D). Próbáljátok majd ki ti is.

Íme, elmélgedésünk párlata

Párom a Keresztes Szent Jánoshoz köthető ismeretekről kezdett beszélni. Miután ezerszer körbejártuk, előadtuk egymásnak saját vélekedésünket. Még sosem beszéltünk erről korábban. Ő hisz abban, hogy Isten egy. Valamiféle egységnek kell lennie benne. Ő például, ha találkozik egy erősen dogmatikus katolikus nénikével a vonaton, szívesen leáll vele vitatkozni a nézeteikről. Próbálnak valamiféle egységet kötni, hogy isten ilyen vagy olyan. Nagyon meglepő volt számára az én istenképem.

Tizenéves lehettem, amikor elkezdett kibontakozni bennem ez a nézőpont és azóta csak újabb és újabb megerősítéseket vélek felfedezni. Először is, amit én istennek nevezek, az nem rendelkezik egy határozott kinézettel, határozott tulajdonságokkal. Nevezhetnénk akár sorsnak, végzetnek,

véletlennek, tudománynak, bárminek, amiben hiszünk. Mert hinni mind hiszünk. Van, aki abban hisz, hogy nincs isten. Ez a hite.

Szóval, hogy folytassam az elméletet, egyezzünk meg abban, hogy ezt a valamit én most istennek nevezem. Amint azt már érzékelhetitek, szerintem ez az isten annyiféle, ahányan vagyunk. És ez a kijelentés nem kell, hogy azt takarja, hogy többistenhitről beszélek. Leginkább úgy tudnám szemléltetni, hogy ez egy felhő. Egy hatalmas felhő, ami mindenhol kering, amihez mind a saját kis "gyökerünkkel" csatlakozunk. Hogy miért gondolom ezt? Sokunknak vannak (vagy épp nincsenek) vallásos élményeink. Az, hogy hogy viszonyulunk ehhez, csak a saját egyéni világképünk, tapasztalataink eredménye. Ezért isten sem viselkedhet velünk egyformán. Vegyük például az édesanyánkat: egyformán szeret minket a testvérünkkel, de vajon ugyanúgy viselkedik-e velem, mint vele? Tudja, hogy mások vagyunk, tudja, hogy másra van szükségünk. A saját gyökerünkön keresztül ér el minket. Nem gondolom, hogy ettől nagyban eltérne az istennel való kapcsolatunk.